

Madárebek

Délután havazott, a körfolyosóról néztük Kisbékával. Jó volt így, kívülről nézni, pedig már mindketten reszkettünk, Kisbéka majdnem annyira, mint ahogyan a rohamainál szokott, az egész teste összerándult, várni kellett, amíg elernyed újra. Én számoltam, amíg vártam, nem kellett sokat, háromnál már tudtam, hogy nem lehet roham. Kisbékát megnyugtatta a havazás, engem az, ha magammal vihetem a hidegszagot. Mikor abbamaradt, anyánk kiszólt az ablakon, nem hallottam pontosan, mit mond, de majdnem mindig ki tudtam találni.

Anyánk keveset volt otthon, ha az iskolából hazaért, rögtön takarítani indult másokhoz.

Az iskolában is takarítot, egyszer megkérdezte, szégyellném -e, ha ott takarítana, ahová én járok. Szerintem a szégyen elerőtleníti az embert, de anyáknak valami mást mondhattam akkor. Én is szégyelltem magam, amikor eltűnt az osztálypénzünk, Margit néni pedig hosszú percekig engem fürkészett, mintha azt akarná, hogy valljak be mindent. Végül kiderült ki volt, mégis úgy éreztem, Margit néni éles tekintete örökre rám szegeződött.

Anyánk amikor takarítani indul, néha megbíz azzal, hogy menjünk el a Csaliba apámért.

A Csali a sarkon van, de amíg nem takarítják el a havat, odáig is nehéz eljutni. Időben kell elindulni, mert egy bizonyos idő után apánk nem hajlandó megmozdulni, csak magyaráz a többieknek fennhangon, akik ott ülnek vele az asztalnál. Anyánk tudja, mikor jön el ez a bizonyos idő, ehhez kétségtelenül jó érzéke van. Engem és Kisbékát is ismernek a Csaliban, Karolina, mondják ilyenkor, igyatok egy kis teát, amíg apátok összekészül, vidd oda Grétának is, nehogy a kezét megégesse. A tea általában jobb ízű, mint napköziben. Nyáron limonédát kapunk, nekem túl savanyú, valamiért mégis megiszom. Kisbékát csak én hívom Kisbékának, meg néha Gusztáv, de ő is tőlem vette át. Apánk, ha összekészül végre, kétoldalról belekarolunk és ráérősen lépdelünk hazáig.

*

Ha nem kell a Csaliba mennünk, Kisbékával együtt megírjuk a házi feladatot. Általában hamar végzünk vele, még akkor is, ha többször leellenőrizzük egymás után. Margit néni szerint biztosan hibás lesz, ha túl gyorsan csináljuk. A többiek az osztályban Endrődyről másolják, ő százból

kilencvilenkilencszer hiba nélkül ír. Vacsora előtt néha marad még egy félóránk, vagy talán egy óránk is. Amikor nem Kisbéka rohamára készülök, szinte egyáltalán nem működik az időérzésem. Én festeni szoktam, amíg anyánk megjön a takarításból. Onnantól mindig ugyanaz történik, mintha előre rögzítettek volna minden mozdulatsort. A zajok is pont egymás után következnek. A hűtőajtó csapódása, nejlonzizegés. Anyánk arcára egyre különösebb rétegek rakódnak, szerintem ezt nem látja senki más, csakis én. Festeni is ezért kezdtem, mert szeretek megjegyezni minden apró részletet. Margit néninek nem mutatom meg az elkészült képeket, igaz, másnak sem nagyon. Rajzórán unatkozom, vagy képzeletbeli lényeket találok ki, akiket később vacsora előtt megfesthetek. Közben nem kell apánkra gondolnom, meg arra sem, ahogyan Kisbéka teste reszketni kezd.

*

A hó egész sokáig megmaradt, ha nagyon figyelek, hallom, ahogy a lábam alatt csikorog. A tanteremben a radiátorhoz szorítom a kezem, csak akkor veszem el, ha már vörös és tűzforró. Nézem, ahogy Endrődy előtt áll a sor, pedig már csak négy perc van csengetésig. Mikor Margit néni belép, már a helyére igyekszik mindenki. A fehérséget jobb nézni, mint a toporgást Endrődy előtt. Elképzelem, ahogy elengedem magam, a fehér igazából majdnem áttetsző, megtart mégis. Karolina, szól rám Margit néni, megint mással foglalkozol.

Kinyitom a füzetemet, ami a táblán van, azt lemásolom. Estére tökéletesítek az elengedésen, de nem én lebegek, hanem valamiféle madárszerű emberek. Vacsora előtt lerajzolom őket, vékonyak és nyúlánkak, a szárnyak olajosan fénylenek. Anyánk később érkezik a szokásosnál, de nem tudnám megmondani, hogy mennyivel. Kisbéka megkérdezi a vacsoránál, léteznek-e madáremberek, anyánk nem figyel, engem meg túlságosan leköt a kenyerek megvajazása. Apánk csak akkor jön meg a Csaliból, amikor már lefeküdtünk. Hidegszag helyett dohányszagot hoz, a levetett ruháin még reggel is érezni. Én szeretném, ha léteznének madáremberek, mondom Kisbékának később, de akkorra már túlságosan álmos. Hűtőajtócsapódás, nejlonzizegés, az utcáról beszűrődik a kutyaugatás. Anyánk nem kéri el az ellenőrzőnket lefekvés előtt, pedig hetente egyszer meg kell mutatnunk, ez a szabály. Gusztávnak nem kell már, neki csak a oklevelet kell megszerezni a szakmunkásképzőben.

Ő is későn jön meg, apánk előtt valamennyivel. Reggelre a hó szürkévé és latyakossá válik,

fognom kell Kisbéka kezét, hogy megkönnyítsem a lépteit, közben fölfelé nézünk egy kicsit, de egyetlen madárembert sem látunk.